

Allmän Kyrkobön.

Allsmäktige, evige Gud, himmelens och jordens Herre, vi bedja dig, att du värdes genom din Ande styra och regera din heliga kristna kyrka, så att hon må bliva vid ditt ord och dina heliga sakrament, på det att därigenom tron på dig må stärkas och kärleken till nästan må förökas.

Förläna vår konung och all överhet nåd att efter dina bud så vårda sig om landets bästa, att rättfärdighet främjas och all ondska och vrånghet förhindras, på det att vi må leva i frid och endräkt och hava framgång i allt gott verk.

Trösta, o Gud, med din Ande dem som äro tryckta av fattigdom, sjukdom, bedrövelse och andra prövningar. Misskunda dig över alla människor och förläna oss att så fullborda vår levnad, att vi må få del i de rättfärdigas uppståndelse och med änglarna och alla de heliga i evighet få prisa och lova dig.

Genom Jesus Kristus, din son, vår Herre, vilken med dig och den helige Ande lever och regerar i evighet. Amen.

(Efter 1571 års Kyrkoordning).

En annan Allmän Kyrkobön.

Prästen (eller kantorn) sjunger:

Prästen: Herre, hör vår bön.

Församlingen svarar:

Och låt vårt rop komma inför dig.

Om våra själars frälsning, om din kyrkas välgång och utbredande över jorden, om skydd åt denna helgedom och åt dem som här inträda, om återförande av de villfarande, om lärare och själsörjare efter ditt sinne, om välsignelse av ditt ord och dina heliga sakrament anropa vi dig, o Gud.

Prästen: Herre, hör vår bön.

Församlingen: Och låt vårt rop komma inför dig.

Om frid i våra hem, om de trognas endräkt, om fred åt folken, om rätt och rättfärdighet på jorden, om lycka åt konungen och hans hus, om välsignelse över kyrkomötet och riksdagen och över all överhet, om landets väl, om alla timliga håvor, som vi behöva, om hjälp under dagen och beskärm om natten anropa vi dig, o Gud.

Prästen: Herre, hör vår bön.

Församlingen: Och låt vårt rop komma inför dig.

Om bistånd åt fattiga och betryckta, om hjälp åt dem som äro i frestelse och fara, om vederkvickelse åt de sjuka, om tröst åt dem som sörja och klaga, om förening med dem som gått hem i tron, om en stilla död och evig salighet anropa vi dig, o Gud.

Prästen: Herre, hör vår bön.

Församlingen: Och låt vårt rop komma inför dig.

Prästen: Helige Herre Gud.

Församlingen: Helige, starke Gud.

Prästen: Helige, barmhärtige Frälsare.

Församlingen: Förbarma dig över oss.

Allsmäktige, evige Gud. Hör den bön, som vi till dig frambära, och giv oss nådeligen, att din församling i en rätt tro alltid må tjäna och tillbedja dig. Genom Jesus Kristus, din Son, vår Herre.

Församlingen: Amen.

(Efter 1926 års Handboksförslag).

De-temporeprincipen i högmässan.

De-temporeprincipen, som visserligen aldrig varit förgäten inom den svenska liturgien, har under de senaste decennierna alltmera blivit en av de bestämmande huvudsynpunkterna vid det liturgiska reformarbetet. Även den sista Handboks-kommittén har uppenbarligen strävat efter att med användande av de-temporeprincipen ge vårt högmässoritual en rikare utgestaltning.

Det torde därför kunna vara tjänligt att uppställa den frågan, huru långt det för närvarande är möjligt och lämpligt att utöver bestämmelserna i nuvarande handbok förverkliga denna princip. Det efterföljande vill vara ett inlägg till belysande av denna fråga.

Allmänna synpunkter om alternativ.

Då olika alternativ vid skilda liturgiska moment påyrkas, må med hänsyn till vad i diskussionen om handboksreformen förekommit, här

kraftigt betonas, att det ej sker i avsikt att genom alternativen lämna utrymme åt allehanda dogmatiska skiljaktigheter i läran eller åt andra subjektivistiska önskemål. Allt sådant äventyrar gudstjänstens monumentalitet och enhetlighet. Målet för det liturgiska reformarbetet får ej bli att genom maktmedel i gudstjänstformulären in-smuggla dagens modernaste teologiska uppfattningar.

Motiveringen för kravet på alternativ är tvåfaldig. I första rummet gäller det att åt gudstjänstlivet för-läna mera av den utomordentliga rikedom på uppbyggelsevärden, som kyrkoåret äger. I andra hand kommer det legitima behovet av omväxling särskilt vid några förnötning mera utsatta moment. Detta behov synes framför allt göra sig gällande inom församlingar, där en starkare kyrksamhet begynner växa fram. Även för prästens vidkom-